

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1338/2016
19.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ... и ЗЗ из ..., чији је заједнички пуномоћник Лабуд Стојановић, адвокат из ..., против туженог ... „ИИ“ ..., Пословна јединица ..., чији је пуномоћник ЈЈ, запослен код туженог, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.1503/15 од 09.02.2016. године, у седници одржаној 19.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.1503/15 од 09.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 195/15 од 11.05.2015. године, одбијени су тужбени захтеви тужилаца за поништај решења туженог од 03.08.2010. године којима су тужиоцима отказани уговори о раду, те да се тужени обавезе да тужиоце врати на послове које су обављали до отказа уговора о раду. У погледу трошкова поступка, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.1503/15 од 09.02.2016. године, жалба тужилаца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиоцу су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да су ревизије неосноване.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности, док се због повреде поступка из исте законске одредбе, а

тачке 12. на коју тужиоци указују, ревизија не може изјавити сагласно одредби члана 407. став 1.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били запослени код туженог на пословима ... односно ... на бензинској станици „ЛЛ“ у Одељењу малопродаје и дилерске мреже у Сектору малопродаје и дилерске мреже Дирекције комерцијалних послова друштва, Регија ... Тужени је тужиоцима отказао уговор о раду са анексима, решењем донетим 03.08.2010. године на основу којих им је радни однос престао са 09.08.2010. године због престанка потребе за обављањем послова. Пре него што су тужиоцима отказан „уговор о раду“, тужени је спровео поступак утврђивања вишка запослених и то тако што је управни одбор туженог сходно члану 153. Закона о раду донео одлуку од 14.11.2008. године којим је покренуо поступак за утврђивање вишка запослених, формирајући тим за израду предлога Програма за утврђивања вишка запослених. Предлог промена за решавање вишка запослених достављен је свим репрезентативним синдикатима туженог, као и Националној служби за запошљавање која је предложила одређене сугестије. Програм решавања вишка запослених донет је на седници управног одбора дана 22.06.2010. године у коме се тужиоци налазе на списку запослених који су проглашени технолошким вишком. Тужени је закључио дана 19.07.2010. године уговор о управљању бензинском станицом у којој су били запослени тужиоци са „КК“ којим уговором тужени предаје, а други сауговарач преузима на управљање и руковођење бензијску станицу „ЛЛ“, с тим што је у обавези да ангажује сопствену радну снагу на законом прописан начин, односно да приликом преузимања бензинске станице може размотрити могућност преузимања персонала. Тужиоци нису прихватили да буду преузети, а Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места од 28.07.2010. године, укинута су сва систематизована радна места на поменутој бензинској станици. Тужиоци нису могли бити распоређени на другим пословима, те им је тужени исплатио отпремнину у складу са одредбама Колективног уговора. Тужиоци су били заинтересовани за преузимање ове бензинске станице, али им то није било омогућено.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, тужбени захтев тужилаца за поништај решења о отказу уговора о раду је одбијен као неоснован, као и њихови захтеви за враћање на рад.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

У конкретном случају, тужиоцима је решењем туженог престао радни однос отказом уговора о раду применом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 ...) због престанка потребе за обављањем послова које су до тада обављали, услед економских и организационих промена код туженог. Радна места на којима се тужиоци радили, односно цела бензинска станица „ЛЛ“ је укинута, јер је бензинска станица дата на управљање другом послодавцу на основу закљученог уговора, а тужиоци нису прихватили понуду тог послодавца да остану код њега на раду. Пре доношења решења о отказу

уговора о раду тужени је поштовао поступак прописан чланом 153. до 160. Закона о раду у погледу доношења програма решавања вишка запослених, његове садржине, достављање надлежним органима ради давања мишљења и обавеза на исплату отпремнине.

Пошто су радна места тужилаца, супротно наводима ревизије, укинута новом систематизацијом послова код туженог, односно изменом Правилника о систематизацији радних места од 28.07.2010.године, правилан је закључак судова да постоји основ за престанак радног односа тужилаца, због организационих и економских промена у предузећу, што је у складу и са одредбом члана 4. Конвенције МОР-а број 158. Код утврђених чињеница да тужени тужиоцима није могао да обезбеди рад на другом радном месту, да тужиоци нису били заинтересовани за заснивање радног односа код послодавца који је преузео управљање бензинском пумпом „ЛЛ“, те да је тужиоцима радно место укинута на наведеној бензинској пумпи настанком организационих и економских промена код туженог, у поступку утврђивања тужилаца као вишка запослених за чијим радом је престала потреба код туженог, по оцени овог суда, није било неправилности и незаконитости. Бензинска пумпа у којој су били запослени тужиоци није престала са радом како то тужиоци наводе у ревизији, али је рад организовао други послодавац на основу уговора који је закључио са туженим, у ком тужиоци нису желели да учествују. Супротно наводима ревизије, оцена оправданости и неопходности таквог поступка туженог, уступање бензинске пумпе другом послодавцу односно другом предузећу, није у надлежности суда, при чему треба имати увиду да тужиоци нису у овом поступку доказали супротно.

Из наведених разлога применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић